Lietas Nr. C28444712
Lietas arhīva Nr. CA-0172-15/26

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

2015.gada 4.februārī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Žanete Žimante,
tiesneses Marika Bebriša un Dzintra Zvaigznekalna-Žagare,
ar sekretāru Matīsu Karlsonu, tulci Annu Blanari,
piedaloties atbildētāja /pers. B/ pilnvarotai pārstāvei /pers. C/,
atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34, izskatīja civillietu SIA „/Nosaukums/" prasībā pret /pers. B/ par apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu parāda un nokavējuma procentu piedziņu, sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013.gada 12.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa.

2012.gada 28.septembrī SIA „/Nosaukums/" (turpmāk – Prasītājs) tiesā cēla prasību (ar 16.08.2013. un 16.09.2013.papildinājumiem) pret /pers. B/ (turpmāk – Atbildētājs) par apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu parāda un nokavējuma procentu piedziņu, lūdzot tiesu: piedzīt no Atbildētāja par labu Prasītājam parādu par dzīvojamās ēkas uzturēšanas un apsaimniekošanas izdevumiem un saņemtajiem pakalpojumiem par periodu no 2004.gada 1.aprīļa līdz 2013.gada 1.septembrim LVL 3'299,28 apmērā, likumiskos procentus par periodu no 2007.gada 3.aprīļa līdz 2013.gada 1.augustam- LVL 551,90, nosakot, ka parāda samaksa veicama pārskaitot līdzekļus uz vienu no SIA „/Nosaukums/" norēķinu kontiem: 1) /numurs/ - AS „Swedbank"; 2) /numurs/ - AS „Citadele banka"; 3) /numurs/ 0 - AS „SEB banka"; 4) /numurs/- AS „DnB banka"; 5) /numurs/ - AS „GE Money bank"; 6) /numurs/ - Nordea Bank Finland Plc Latvijas filiāle; atzīt Prasītājam tiesības saņemt likumiskos 6 % gadā par laiku līdz sprieduma izpildei.

Prasības pieteikumā norādīts, ka Prasītājs, kā Rīgas pašvaldības SIA „/Nosaukums/" saistību un tiesību pārņēmējs, saskaņā ar 2003.gada 29.decembra nekustamo īpašumu apsaimniekošanas pilnvarojuma līgumu /numurs/un 2011.gada 5.jūlija dzīvojamo māju pārvaldīšanas līgumu /numurs/ī apsaimnieko dzīvojamo māju /adrese/ (turpmāk – Māja). Atbildētājam no 2002.gada 22.marta reģistrētas īpašuma tiesības uz dzīvokļa Nr./numurs/ īpašumu, kas atrodas Mājā (turpmāk - Dzīvoklis). Mājas dzīvokļu īpašnieki nav pārņēmuši pārvaldīšanas tiesības, kā arī nav pilnvarojuši citu personu pārvaldīt un apsaimniekot māju. Līdz ar to saskaņā ar likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta septīto daļu Rīgas pilsētas pašvaldības pienākums ir apsaimniekot un uzturēt Māju. Mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksa tiek noteikta pamatojoties uz Ministru kabineta noteikumiem Nr.1014 „Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" (MK noteikumi - Nr.1014), savukārt, norēķināšanās par saņemtajiem pakalpojumiem tiek noteikta pamatojoties uz Ministru kabineta noteikumiem Nr.1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" (MK noteikumi - Nr.1013). Tā kā Prasītājs nav saņēmis Atbildētāja maksājumus par Prasītāja sniegtajiem pakalpojumiem, tad viņam par periodu no 2004.gada 1.aprīļa līdz 2013.gada 1.septembrim par dzīvojamās mājas apsaimniekošanu, uzturēšanu un saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem ir izveidojies galvenais parāds LVL 3'299,28 apmērā, kā arī nokavējuma procentu par laiku no 2007.gada 3.aprīļa līdz 2013.gada 1.augustam parāds LVL 551,90 apmērā, kopā- LVL 3'851,18. Atbildētājs 2012.gada 17.augustā brīdināts par parāda esamību, taču līdz pat prasības celšanas brīdim parāds nav samaksāts.

Prasība pamatota ar Dzīvokļa īpašuma likuma 10.pantu, likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.pantu, Civillikuma 1587., 1720. un 1838.pantu (lietas 4.-8., 53.-54., 69.lapa).

2010.gada 8.novembrī, 2013.gada 2.septembrī un 22.oktobrī tiesā saņemti Atbildētāja rakstveida paskaidrojumi par prasību, kuros Atbildētājs norāda, ka Prasītāja prasību neatzīst.

Atbildētājs, atsaucoties uz Civillikuma 1403., 2212., 2213. un 2223.pantu, uzskata, ka Prasītājam nav tiesību vērsties tiesā ar prasību pret Atbildētāju, jo nepastāv pušu starpā noslēgta līguma. Atbilstoši Civillikuma 1587.pantam un 1483.panta 4.punktam, prasības pieteikumā Prasītājam bija jānorāda starp pusēm noslēgtā darījuma numurs un datums, jo Civillikuma 1587.pants atzīst tikai tos darījumus, kuri noslēgti uz likuma pamata, savukārt, Civillikuma 1483.pants paredz darījuma rakstveida noformēšanu.

Atbildētājs norāda, ka prasības pieteikumam pievienotā ciparu tabula nesatur darbu un pakalpojumu nosaukumus, nesatur mērīšanas un izmaksu vienības, trūkst aprēķinu datu, kas izslēdz jebkādu iespēju Atbildētājam atzīt vai atspēkot šai tabulā norādītos ciparus. Datu trūkums tabulā, no kā veikti aprēķini, neļauj realizēt darbu un pakalpojumu esamības pārbaudi, to daudzumu un kvalitāti, kā arī realizēt izmaksu aprēķinu. Aprēķinam ir jābūt abu pušu saskaņotam un ierakstītam līgumā. Līdz ar to datu trūkums apstiprina līguma neesamības faktu un to, ka Prasītāja norādītie cipari ir izdomāti.

Atbildētājs uzskata, ka Prasītājs pretēji likuma nosacījumiem par līguma nepieciešamību, vienpusējā kārtībā noteicis, ka pušu starpā pastāv tiesiskas attiecības un noteicis Atbildētāja vajadzības pēc pakalpojumiem. Prasītājs prettiesiski vēlas saņemt naudu no Atbildētāja, kurš Dzīvoklī nekad nav dzīvojis. Dzīvoklī dzīvo /pers. C/ (turpmāk – Ņ.F.), kas maksu par pakalpojumiem veic apmērā, kas atbilst reāli saņemtajiem pakalpojumiem, taču šāda apmaksa nekur netiek uzrādīta. Prasītājam bija zināms par Ņ.F. dzīvokļa lietošanas

tiesībām. Faktu, ka Dzīvokļa lietošanas tiesības pieder Ņ.F. apliecina apdzīvojamās platības apmaiņas orderis /numurs/un 1995.gada 17.maija Dzīvojamās telpas īres līgums /numurs/, ko Prasītājam vajadzēja pievienot savam prasības pieteikumam. Uzskata, ka Dzīvokļa īpašnieka maiņa nevarēja izmainīt dzīvokļa lietotāja statusu, jo likums, sargājot personas dzīvokļa lietošanas tiesības, saskaņā ar Civillikuma 1229.pantu nostiprināja šīs tiesības personai uz mūžu. Prasītājs nereaģē uz Ņ.F. iesniegumiem vai sniedz formālas atbildes, neņemot vērā jautājuma būtību. Tā kā Atbildētājam nebija citas iespējas kā ietekmēt Prasītāja patvaļu, lai nostiprinātu Ņ.F. tiesisko stāvokli, Atbildētājs nodevis Ņ.F. savas īpašnieka tiesības, ierakstot to ģenerālpilnvarā, kura 2004.gada 9.jūnijā reģistrēta aktu un apliecinājumu reģistrā. Tādējādi uzskatāms, ka Atbildētājs kā Dzīvokļa īpašnieks nodevis Ņ.F. pārvaldībā visas tiesības bez izņēmuma un tāpēc viņai ir tiesības pārvaldīt un lietot Dzīvokli. 2006.gada 18.decembrī Atbildētājs un Ņ.F. noslēdza patapinājuma līgumu, saskaņā ar kuru Dzīvoklis tiek patapināts Ņ.F. Minētā līguma mērķis ir rakstveidā fiksēt Ņ.F. Dzīvokļa lietošanas tiesības bez atlīdzības.

Atbildētāja uzskata, ka Prasītājs vēlas atņemt viņam dzīvokli, prasa maksu par pakalpojumiem, kurus nesniedz, un noslēpj Dzīvokļa lietotāja pārskaitīto naudu. Tā vietā, lai sastādītu salīdzinājuma aktu, Prasītājs prasa no Atbildētāja samaksu apliecinošus dokumentus par nesniegtiem pakalpojumiem, izspiež naudu un ņirgājas, lai bagātinātu sevi ar izdomātu parādu (lietas 47.-51., 63.-64., 71.-75.lapa).

2013.gada 12.decembrī Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesa nosprieda Prasītāja prasību apmierināt: piedzīt no Atbildētāja par labu Prasītājam galveno parādu par sniegtajiem pakalpojumiem laikā no 2004.gada 1.aprīļa līdz 2013.gada 1.septembrim LVL 3'299,28 apmērā, nokavējuma procentus par laiku no 2007.gada 3.aprīļa līdz 2013.gada 1.augustam LVL 551,90 un tiesas izdevumus LVL 205,51, kopā- LVL 4'056,69, pārskaitot līdzekļus uz vienu no Atbildētāja norēķinu kontiem; piedzīt no Atbildētāja par labu valstij valsts nodevu LVL 19,07.

Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Dzīvokļa īpašuma likuma 10. un 13.pantu, norāda, ka dzīvokļa īpašnieka pienākums ir piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā, segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus, norēķināties par saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana). Konstatēja, ka Dzīvoklis no 2001.gada 13.decembra pieder Atbildētājam, bet, atbilstoši likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta septītajai daļai, Prasītājs, kā SIA „/Nosaukums/" tiesību un saistību pārņēmējs, veic Rīgas pilsētas Kurzemes rajonā esošo īpašumu apsaimniekošanu un ir tiesīgs celt tiesā prasības par parāda piedziņu no Dzīvokļa īpašnieka, pamatojoties uz Rīgas domes Īpašuma departamenta un Rīgas pilsētas Kurzemes rajona izpilddirekcijas 2003.gada 29.decembrī noslēgto Nekustamo īpašumu apsaimniekošanas pilnvarojuma līgumu /numurs/

Tiesa par nepamatotiem atzina Atbildētāja iebildumus attiecībā uz starp pusēm noslēgta līguma neesamību. Atsaucoties uz Civillikuma 1488.pantā noteikto, tiesa atzina, ka, neskatoties uz līguma neesamību, Atbildētājs ir saņēmis visus ar dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu saistītos pakalpojumus, kā arī pakalpojumus, kas saistīti ar Dzīvokļa īpašuma lietošanu, tādējādi Atbildētājam, saņemot visus pakalpojumus un līdz ar to pieņemot rakstiski nenoslēgta līguma izpildījumu, ir pienākums veikt samaksu par pakalpojumiem, proti, izpildīt savas saistības pret Prasītāju.

Tiesa konstatēja, ka, atbilstoši lietas materiālos esošajam piedzenamās summas aprēķinam, Atbildētājam ir izveidojies parāds par Dzīvokļa apsaimniekošanu un pakalpojumiem, kas saistīti ar Dzīvokļa lietošanu laikā no 2004.gada 1.aprīļa līdz 2013.gada 1.septembrim LVL 3'299,28 apmērā.

Tiesa par nepamatotu atzina Atbildētāja viedokli, ka Prasītājs vēlas iedzīvoties uz Atbildētāja rēķina, prasot samaksu par pakalpojumiem, kurus nav sniedzis. Norādīja, ka Atbildētāja iesniegtais aprēķins tiesai nav saprotams, un tiesa ņēma vērā aprēķina noslēgumā Atbildētāja ierakstīto: „Es tā safilozofējos, ka var iedomāties, ka nav vairs reālas iespējas uz tamlīdzīgiem aprēķiniem par citām pozīcijām rēķinos un tāpēc pasaudzēju savu „filozofiju" par citām pozīcijām..". Tiesa secināja, ka visi Atbildētāja iebildumi un aprēķini ir filozofiski sacerējumi uz Prasītāja prasību ar mērķi izvairīties no rēķinu apmaksas.

Atsaucoties uz Civillikuma 1753., 1756., 1759.panta 1.punktu un 1765.pantu tiesa atzina par pamatotu no Atbildētāja par labu Prasītājam piedzīt arī likumiskos procentus par maksājuma kavējumu laikā no 2007.gada 3.aprīļa līdz 2013.gada 1.augustam – LVL 551,90 apmērā.

Tiesa konstatēja, ka Atbildētājs pierādījumus par parāda samaksu nav iesniedzis, lai gan tiesa atlika lietas izskatīšanu nolūkā dot iespēju Atbildētāja pilnvarotai pārstāvei šādus pierādījumus iesniegt. Ņemot to vērā un atsaucoties uz Civillikuma 1838.pantā noteikto, tiesa norādīja, ka tai nav pamata apšaubīt Prasītāja iesniegtos pierādījumus un veiktos aprēķinus, tādēļ tā atzīst par pierādītu, ka parāds par Dzīvokļa uzturēšanu un apsaimniekošanu un sniegtajiem pakalpojumiem laikā no 2004.gada 1.aprīļa līdz 2013.gada 1.septembrim ir LVL 3'299,28 un likumisko nokavējuma procentu parāds ir LVL 551,90, kopā- LVL 3'851,18, ko ir pamats piedzīt no Atbildētāja kā no dzīvokļa īpašnieka.

Vadoties no Civilprocesa likuma 41.panta pirmās daļas, tiesa nosprieda no Atbildētāja par labu Prasītājam piedzīt tiesas izdevumus: samaksāto valsts nodevu LVL 202,21 un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus LVL 3,30, kopā LVL 205,51. Ņemot vērā, ka Prasītājs saskaņā ar Civilprocesa likuma 36.panta otro daļu nav nomaksājis valsts nodevu par pieauguma pievienošanu, no Atbildētāja par labu valstij piedzina valsts nodevu LVL 19,07 apmērā.

Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 195.pantu, tiesa atzina, ka Prasītājam nosakāmas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no Atbildētāja likumiskos procentus 6 % gadā no nenomaksātās parāda pamatsummas (lietas 93.-102.lapa).

2014.gada 6.janvārī par iepriekš minēto tiesas spriedumu apelācijas sūdzību (ar 29.01.2014. papildinājumu) iesniedza Atbildētājs, apelācijas instances tiesai lūdzot pārsūdzēto spriedumu atcelt un nodot lietu jaunai izskatīšanai.

Apelātors norāda, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pretrunā likumam un izslēdz iespēju noteikt cēloņsakarību starp Atbildētāja prettiesiskām darbībām un likuma pārkāpumiem. Prasītājam nav tiesību uz parādu, kas radies nevis no padarītā darba un pakalpojuma apjoma, bet gan tukšas no Prasītāja un tiesas runāšanas, izslēdzot neapstrīdamu faktu, ka Dzīvoklim sniegtie pakalpojumi ir apmaksāti uz priekšu.

Apelātora ieskatā, par neapstrīdamu atzīstams fakts, ka Atbildētājs lietā nav tā persona, pret kuru ceļama prasība, jo Atbildētājs Dzīvoklī nav dzīvojis un līdz ar to nevarēja patērēt Prasītāja sniegtos pakalpojumus. Tādējādi atzīstams, ka celtai prasībai nav likumīga pamata pēc Civillikuma 1415., 1427.panta, 1483.panta 4.punkta, 1484. un 1592.panta.

Uzskata, ka Civilprocesa likuma noteikumi attiecināmi tikai uz civillietām, kuras ierosinātas uz starp pusēm nodibinātu civiltiesisku attiecību pamata, un nav nekāda saistība ar "civillietām", kuras ierosinātas nepamatotu.

Atbilstoši Civillikuma 1635.panta noteikumiem, tiesas spriedumam jāsatur norāde uz cēloņsakarību starp neatļautām Atbildētāja

darbībām un Prasītājam radušamies nevēlamām sekām šo pārkāpumu rezultātā, jo minētā likuma norma paredz, ka jebkuru tiesību pārkāpums, tātad jebkuras par sevi neatļautas darbības var būt pieskaitāmas pie viņa vainas. Ņemot vērā, ka tiesas spriedumā nav minēts, ka pušu starpā rakstveidā būtu nodibinātas līguma attiecības (kā to pieprasa Civillikuma 1483.panta 4.punkts), kā arī nav norādīts kādas līgumsaistības Atbildētājs nav izpildījis un kā šāds neizpildījums radījis Prasītājam kaitējumu, tad viss minētais izslēdz jebkādu Atbildētāja vainu un norāda uz to, spriedums ir pretlikumīgs, tādējādi radot Atbildētājam tiesību lūgt šādu spriedumu atcelt.

Apelātors uzskata pirmās instances tiesas spriedumu par safalsificētu, tādu, ko likums liedz atzīst par spēkā esošu (lietas 99., 118.-119.lapa).

2014.gada 1.septembrī tiesā saņemts Atbildētāja rakstveida paskaidrojums, kurā ietverts lūgums atcelt Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013.gada 12.decembra spriedumu un izbeigt tiesvedību lietā.

Atbildētājs vērš uzmanību, ka nepamatoti piedzīti naudas līdzekļi no Atbildētāja par pakalpojumiem, kuri faktiski nav sniegti. Atbildētājam nav nekādu civiltiesisku attiecību ar Prasītāju, jo viņš Dzīvoklī nedzīvo, attiecīgi, nekādus Prasītāja pakalpojumus saņemt un tos lietot nevarēja.

Prasītājs atbildētāja iebildumus pret prasību nav atspēkojis ar tiesību normām. Ne Civillikuma 1483.panta 4.punkts, ne Civilprocesa likums 1.pants 1.punkts, ne iesniegtie pierādījumi nepieļauj Prasītājam vērties tiesā un tiesai ierosināt civillietu. Tiesiska pamata neesamība vērsties tiesā dod iespēju apgalvot, ka civillieta ir safalsificēta un tāpēc nekādu jautājumu, kas norādīti izskatīšanai, nevar tikt izskatīti civillietas ietvaros (pilnīgi acīmredzami, ka abos likumos likumdevējs nav paredzējis normas, ar kuru palīdzību varētu noregulēt radušos situāciju).

Ņemot vērā, ka civillieta bez tiesiska pamata tomēr ierosināta, par to pieņemot lēmumu, kas ir pilnīgā pretrunā norādītajām likumu prasībām, tad radusies situācija, kad pamatojoties uz Civilprocesa likuma 223.panta 1. un 2.punktu ir izbeidzama tiesvedība (lietas 126.lapa).

2014.gada 3.septembrī tiesā saņemti Prasītāja rakstveida paskaidrojumi par apelācijas sūdzību, kuros norāda, ka apelācijas sūdzībā nav lasāmi jauni argumenti, kā arī nav pievienoti jauni pierādījumi. Tā kā visi Prasītāja argumenti ietverti prasībā un tās pielikumos, kā arī Atbildētāja iebildumi izskatīti pirmās instances tiesā, lūdz apelācijas sūdzību noraidīt un prasību apmierināt pilnībā (lietas 127.lapa).

Apelācijas sūdzības iesniedzēja- Atbildētāja, pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē prasību neatzina, bet apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītiem argumentiem.

Prasītāja pilnvarotais pārstāvis uz apelācijas instances tiesas sēdi neieradās. Tiesu kolēģija, nekonstatējot Civilprocesa likuma 209.pantā noteiktos šķēršļus, nolēma lietu izskatīt bez Prasītāja pārstāvja klātbūtnes.

Motīvu daļa.

Civillietu tiesu kolēģija, ņemot vērā lietas dalībnieku sniegtos paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, atzīst, ka prasība ir apmierināma.

Civillietu tiesu kolēģija par nepamatotu atzīst apelātora lūgumu atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā, jo nevienu no Civilprocesa likuma 427.pantā noteiktajiem gadījumiem, kad pirmās instances tiesas spriedums atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā netiek konstatēts.

Ar lietā iesniegto 2003.gada 29.decembra Nekustamo īpašumu apsaimniekošanas pilnvarojuma līguma Nr.DI-03-688-lī kopiju (lietas 14.-21.lapa) apstiprinās, ka 2003.gada 29.decembrī par Mājas apsaimniekotāju kļuva SIA "/Nosaukums/iekotājs". No 2011.gada 5.jūlija Dzīvojamo māju pārvaldīšanas līguma kopijas (lietas 22.-34.lapa) izriet, ka 2011.gada 5.jūlijā Mājas pārvaldīšanas pienākumu Rīgas pašvaldība, vadoties no likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta, noteikusi Prasītājam. No Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra 25.01.2012. izziņas Nr. /numurs/ (lietas 11.-12.lapa) redzams, ka SIA "/Nosaukums/" (Prasītājs) izveidots 2010.gada 29.decembrī reorganizācijas ceļā, apvienojot vairākas Rīgas pašvaldības sabiedrības ar ierobežotu atbildību, tai skaitā SIA "/Nosaukums/". Vadoties no tā, Civillietu tiesu kolēģija par pierādītu atzīst faktu, ka Prasītājs kopš 2011.gada 5.jūlija ir ne vien Mājas pārvaldnieks, bet arī kopš 2010.gada 29.decembra ir iepriekšējā Mājas apsaimniekotāja- SIA "/Nosaukums/", tiesību un saistību pārņēmējs. Ar lietā iesniegto Zemesgrāmatas informāciju par īpašumu (lietas 35.lapa) apstiprinājumu gūst fakts, ka 2002.gada 22.martā zemesgrāmatā ir nostiprinātas Atbildētāja īpašuma tiesības uz Dzīvokli, kas atrodas Mājā.

Likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta astotā daļa paredz, ka valsts dzīvojamās mājas valdītājam vai pašvaldībai, pārvaldot un apsaimniekojot dzīvojamo māju, ja dzīvojamās mājas pārvaldīšanas tiesības nav nodotas dzīvokļu īpašnieku sabiedrībai vai ar dzīvokļu īpašnieku savstarpēju līgumu pilnvarotai personai, *ir tiesības saņemt maksu par dzīvokļu īpašniekiem sniegto pakalpojumu viņu privātīpašuma pārvaldīšanā un apsaimniekošanā.* Lietā nav ziņu par to, ka Mājas pārvaldīšanas tiesības būtu nodotas dzīvokļu īpašnieku sabiedrībai vai ar dzīvokļu īpašnieku savstarpēju līgumu pilnvarotai personai. Prasība celta par tāda parāda piedziņu no Atbildētāja, kā Dzīvokļa īpašnieka, kas radies laikā no 2004.gada 1.aprīļa līdz 2013.gada 1.septembrim. Ievērojot celtās prasības robežas un Civillikuma 3.pantā noteikto, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pušu strīds izšķirams vadoties arī ne vien no Dzīvokļa īpašuma likuma, kas ir spēkā esošs no 2011.gada 1.janvāra, bet arī no likuma „Par dzīvokļa īpašumu", kas bija spēkā līdz 2010.gada 31.decembrim. Atbilstoši likuma „Par dzīvokļa īpašumu" 12.pantam un Dzīvokļa īpašuma likuma 10.pantam dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu segšanas, kā arī norēķināšanās par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana), pienākums gulstas uz dzīvokļa īpašnieku. Turklāt likuma „Par dzīvokļa īpašumu" 12.pants noteic, ka šāds pienākums uz dzīvokļa īpašnieku gulstas neatkarīgi no tā, vai viņš ir vai nav noslēdzis attiecīgu līgumu. Tā kā minētajām likuma normām, ņemot vērā celtās prasības priekšmetu, ir speciāls raksturs, Civillietu tiesu kolēģija par nepamatotu atzīst Atbildētāja iebildumu, ka šķērsli prasības apmierināšanai rada starp pusēm noslēgta līguma neesamība un fakts, ka Atbildētājs, kaut arī ir Dzīvokļa īpašnieks, Dzīvokļa lietošanas tiesības faktiski piešķīris citai personai. Citiem vārdiem, Civillietu tiesu kolēģija par pamatotu atzīst pirmās instances tiesas secinājumu, ka Prasītājam ir prasījuma tiesības pret Atbildētāju par parāda, kas saistīts ar Mājas apsaimniekošanu un Dzīvoklim nodrošinātiem komunālajiem pakalpojumiem, piedziņu.

Tā kā ir konstatētas Prasītāja prasījuma tiesības pret Atbildētāju un Civilprocesa likuma 1.pants paredz personas tiesības uz tās lietas izskatīšanu tiesā, Civillietu tiesu kolēģija par nepamatotu atzīst Atbildētāja iebildumu, ka pastāv Civilprocesa likuma 223.panta 1.

un 2.punktā noteikts pamats tiesvedības izbeigšanai lietā.

Kā redzams no prasības pieteikumam pievienotā galvenā parāda aprēķina (lietas 38.-39., 55.-56.lapa), Prasītājs tajā pietiekami skaidri norādījis, kā parāds ticis aprēķināts, proti, par visu strīdus periodu par katru mēnesi atsevišķi un arī kopumā ir norādīta aprēķinātā maksa par Atbildētāja īpašuma apsaimniekošanas uz Dzīvoklim nodrošinātiem komunālajiem pakalpojumiem, ņemot vērā arī Atbildētāja veiktos maksājumus. Fakts, ka Atbildētājam ir tikuši piestādīti Prasītāja izrakstīti rēķini pakalpojumu samaksai, apstiprina Atbildētāja pārstāves tiesai iesniegtie rēķini (lietas 143., 151.lapa). Arī šais rēķinos ir pietiekami skaidri norādītas summas, ko Prasītājs aprēķinājis par apsaimniekošanas un komunālajiem pakalpojumiem, katru pozīciju norādot atsevišķi. Ņemot to vērā, Civillietu tiesu kolēģija par nepamatotu atzīst Atbildētāja iebildumu, ka šķērsli Prasītāja norādītā galvenā parāda atspēkošanai Atbildētājam rada fakts, ka aprēķins nav pietiekami saprotams, un, vadoties no Civilprocesa likuma 96.panta piektās daļas, kas paredz, ka pusei nav jāpierāda fakti, ko šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse, šī likuma 148.panta otrajā daļā noteikto atbildētāja pienākumu, apstrīdot prasību, norādīt uz konkrētiem iebildumiem pret prasību un to pamatojumu, šī likuma 93.panta pirmajā daļā noteikto atbildētāja pienākumu pierādīt iebildumu pamatotību, šī likuma 10.pantā noteikto pušu sacīkstes principu, ievērojot, ka uz pierādījumiem balstītus iebildumus pret Prasītāja aprēķinu Atbildētājs iesniedzis nav, Civillietu tiesu kolēģija nekonstatē pamatu Prasītāja veiktā galvenā parāda aprēķina apšaubīšanai.

Atbildētāja pausto iebildumu par to, ka faktiski Atbildētājs ir pārmaksājis par Prasītāja sniegtajiem pakalpojumiem, Civillietu tiesu kolēģija atzīst par nematotu, vadoties no Civillikuma 1838.panta, kas samaksas veikšanas pierādīšanas pienākumu paredz pusei, kas to apgalvo, un ņemot vērā, ka maksājumus apliecinošus dokumentus Atbildētājs tiesai iesniedzis nav.

Pamatojoties uz iepriekš norādīto, Civillietu tiesu kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka Atbildētāja galvenais parāds Prasītājam par apsaimniekošanas un komunālajiem pakalpojumiem laikā no 2004.gada 1.aprīļa līdz 2013.gada 1.septembrim ir LVL 3`299,28.

Kā pamatoti norādījusi pirmās instances tiesa, atbilstoši Civillikuma 1759.panta 1.punktam un 1765.pantam, nokavējuma procenti jāmaksā arī bez noteiktas norunas uz likuma pamata par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs, turklāt, šādā gadījumā likumiskie procenti ir 6% gadā. Prasītājs procentu parādu aprēķinājis par nokavējumu laikā no 2007.gada 3.aprīļa līdz 2013.gada 1.augustam LVL 551,90 apmērā (lietas 57.- 58.lapa). Pārbaudījusi šī aprēķina atbilstību iepriekš norādītajām Civillikuma normām un galvenā parāda aprēķinam par katru konkrētu mēnesi (lietas 55.-56.lapa), Civillietu tiesu kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka Prasītāja veiktais no Atbildētāja piedzenamo likumisko procentu aprēķins atbilst Atbildētāja galvenajam parādam un tā samaksas nokavējumam līdz 2013.gada 1.augustam.

Ņemot vērā iepriekš norādīto kopumā, Civillietu tiesu kolēģija secina, ka Atbildētāja iebildumi pret prasību un pirmās instances tiesas spriedumu nav pamatoti, un no Atbildētāja par labu Prasītājam ir piedzenams galvenais parāds LVL 3`299,28 un likumiskie nokavējuma procenti LVL 551,90, kas saskaņā ar *Euro* ieviešanas kārtības likuma 4.pantu atbilst, attiecīgi 4`694,45 *euro* un 785,28 *euro*.

Tā kā Prasītāja tiesības uz šī sprieduma, ar kuru noteikts parāds, izpildi rodas ar tiesas sprieduma spēkā stāšanās brīdi, Civillietu tiesu kolēģija, vadoties no Civillikuma 1759.panta 1.punkta, 1765.panta pirmās daļas, ievērojot Civilprocesa likuma 195.pantā un 426.panta pirmajā daļā noteikto, atzīst, ka Prasītāja tiesības saņemt no Atbildētāja likumiskos nokavējuma procentus, kas ir 6 % gadā no piedzītā, bet nesamaksātā galvenā parāda 4'694,45 *euro* (LVL 3'299,28), nosakāmas no vienpadsmitās dienas pēc sprieduma spēkā stāšanās līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Kā izriet no lietas materiāliem, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunktu, ceļot prasību Prasītājs samaksājis valsts nodevu par prasību LVL 202,21 jeb 287,72 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus LVL 3,30 jeb 4,70 *euro* (lietas 9.-10.lapa), kas ievērojot, ka prasība apmierināta pilnība, ir piedzenama no Atbildētāja par labu Prasītājam.

Ievērojot, ka prasība līdz ar tai pievienoto pieaugumu apmierināta par summu 5'479,73 *euro* (jeb LVL 3'851,18), par to saskaņā ar Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunktu (redakcijā uz prasības celšanas brīdi), valsts nodeva būtu maksājama LVL 221,28 jeb 314,85 *euro* apmērā, tādēļ, vadoties no Civilprocesa likuma 42.panta nosacījumiem, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka papildus Prasītāja samaksātai valsts nodevai no Atbildētāja par labu valstij papildus piedzenama nesamaksātā valsts nodevas daļa 27,13 *euro* apmērā (314,85 - 287,72).

Bez tam, atbilstoši Civilprocesa likuma 42.panta nosacījumiem, no Atbildētāja valsts labā piedzenami arī ar lietas izskatīšanu saistītie nesamaksātie izdevumi. No lietā esošās uzziņas lapas un izziņām ar lietas izskatīšanu saistītiem izdevumiem, secināms, ka ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ir 10,15 *euro* (LVL 7,13) pirmās instances tiesā un 6,04 *euro* apelācijas instances tiesā (lietas 1., 2., 125.lapa), kas kopā veido 16,19 *euro*. Līdz ar to no Atbildētāja valsts ienākumos piedzenami iepriekš nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 11,49 *euro*, ko veido starpība starp reāli esošajiem un Prasītāja iepriekš samaksātajiem ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem (16,19 - 4,70).

Kredītiestādes nosaukumu un konta numuru, kurā veicama par labu Prasītājam piedzītā parāda samaksa, Civillietu tiesu kolēģija, vadoties no Civilprocesa likuma 195.panta, norāda atbilstoši prasības pieteikumā norādītajam.

Termiņš sprieduma labprātīgai izpildei daļā par parāda un tiesas izdevumu piedziņu tiek noteikts, ievērojot Civilprocesa likuma 204.[1]panta noteikumus, proti, 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās brīža. Šajā termiņā valsts labā piedzenamo tiesas izdevumu samaksu apliecinošs dokuments iesniedzams Rīgas apgabaltiesā.

Rezolutīvā daļa.

SIA „/Nosaukums/" prasību apmierināt.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu SIA „/Nosaukums/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu parādu par laika periodu no 2004.gada 1.aprīļa līdz 2013.gada 1.septembrim 4'694,45 *euro* apmērā, nokavējuma procentus par laika periodu no 2007.gada 3.aprīļa līdz 2013.gada 1.augustam 785,28 *euro* un tiesas izdevumus 292,42 *euro*, kopā- 5'772,15 *euro* (pieci tūkstoši septiņi simti septiņdesmit divu *euro* un 15 centu) apmērā.

Parāda samaksa veicama pārskaitot līdzekļus uz vienu no SIA „/Nosaukums/" norēķinu kontiem: 1) /numurs/ - AS „Swedbank";

2) /numurs/ - AS „Citadele banka”; 3) /numurs/ - AS „SEB banka”; 4) /numurs/ - AS „DnB banka”; 5) /numurs/ - AS „GE Money bank”; 6) /numurs/ - Nordea Bank Finland Plc Latvijas filiāle.

Noteikt SIA „/Nosaukums/”, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, tiesības no vienpadsmitās dienas pēc sprieduma spēkā stāšanās līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, likumiskos 6 (sešus) procentus gadā no piedzītā, bet nesamaksātā galvenā parāda 4’694,45 *euro* (četri tūkstošus seši simti deviņdesmit četriem *euro* un 45 centiem).

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu valstij valsts nodevu 27,13 *euro* (divdesmit septiņu *euro* un 13 centu) apmērā.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 11,49 *euro* (vienpadsmit *euro* un 49 centu) apmērā.

Sprieduma labprātīgai izpildei daļā par parāda un tiesas izdevumu piedziņu noteikt termiņu- 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Labprātīgi izpildot spriedumu daļā par tiesas izdevumu piedziņu valsts labā, norādītajā termiņā maksājumus apliecinošus dokumentus iesniegt Rīgas apgabaltiesā.

Spriedumu var pārsūdzēt Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2015.gada 18.martā.

Tiesneses	/paraksts/	Ž.Žimante
	/paraksts/	M.Bebriša
	/paraksts/	Dz.Zvaigznekalna-Žagare